

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος > 4,50
Τρίμηνος > 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κοσμάκη, ἡ Λουίζα καὶ ὁ Ἀγκλὰς εἶχαν μεγάλες συμπάθειες. Ὅλες, ἀκόμη κ' ἡ πιὸ κα-
κὲς καὶ φθονερὲς γεροντοκόρες, ἐπαι-
νοῦσαν τὸ θάρρος καὶ τὴν
καλωσύνη τοῦ γαμπροῦ, ποῦ
ἐπαίρνε τὴν κόρη ἑνὸς ἀν-
θρώπου κατηγορουμένου γιὰ
κλοπὴ.

— Καὶ ξέρετε, ἔλεγε ἡ
Μαρία, ἡ ὑπηρετρία τοῦ
φαρμακοποιοῦ, ἔχει μαζὶ
τοῦ καὶ μιὰν ἀδελφούλα ποῦ
τὴν ἀνατρέφει, ἓνα χαριτω-
μένο κοριτσάκι, ποῦ θὰ τὸ
ἰδῇτε, γιατί σήμερον θὰ εἶνε
παράνυφ.

— Φαίνεται πῶς θὰ κα-
τοιχήσῃ μαζὶ τοὺς κ' ἔτσι
ἡ κυρία Λουίζα, ἀπὸ τὴν
ἴδια μέρα τοῦ γάμου τῆς,
θάχῃ μιὰ μεγάλη κόρη δώ-
δεκα χρονῶν.

— Καλοὶ ἄνθρωποι τέλος
πάντων!.. Κρίμα μόνο ποῦ
εἶνε στή μέση ἐκείνη ἡ ἱστο-
ρία τοῦ μπαμπᾶ...

Κ' ἡ γλῶσσες ἐξακολου-
θοῦσαν νὰ τρέχουν.

Στῆς δέκα, τρία-τέσσερα
ἀμάξια ἦλθαν κ' ἐστάθηκαν
στὴν καγγελοπορτα τῆς βίλ-
λας. Ἡ Λουίζα εἶχε δηλώ-
σῃ, ὅτι δὲν ᾔθελε οὔτε μισὸ
ἀμάξι, γιατί ἡ ἐπιθυμία τῆς
ἦταν νὰ γίνουν ὅλα μὲ τὴ
μεγαλητέρα ἀπλότητα. Ἀλλὰ
ἡ καλὴ κυρία Σομὼ ἐπέ-
μεινε: Χωρὶς ἀμάξια, εἶπε,
θὰ τῆς ἐφαίνετο, ὅτι ἡ κόρη
τῆς δὲν παντρεύθηκε ἀλη-
θινά,

Ἀπὸ τὰ τέσσερα ἐκεῖνα λαντῶ,
κατέβηκαν οἱ κουμπάροι καὶ ἡ Κολέττα
Ἀγκλὰς, εἰ μόνον καλεσμένοι τοῦ γά-
μου. Μεγάλῃ ἐντύπωσι ἔλαμε ἡ ὡραία
Κολέττα μὲ τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά, ποῦ
ἐλαμπαν στὸν ἥλιο σὰ φωτοστέφανος.
Ὁ Ἑρρίκος ἦταν φυσικὰ ὁ καθαλλιέρος
τῆς καὶ θὰ ἐστέκετο κοντὰ τῆς ἢ θὰ
τῆς ἔδινε τὸ μπράτσο τοῦ 'ς ὅλο τὸ
διάστημα τῆς τελετῆς.

Ζωερὴ συμπάθεια γεννήθηκε γο-
ρὰ μετὰ τοῦ νεαροῦ ἡθοποιοῦ κα-
τῆς ἀδελφούλας τοῦ Ἀγκλὰς: Δὲν ἐχῶ
ρίζοντο καθόλου. Ἡ Κολέττα δὲν ἔ-
παυε νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν Ἑρρίκο πλη-
ροφορίες γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὸν
καλλιτεχνικὸ κόσμον, ποῦ δὲν τὸν
ἤξευρε καθόλου, καὶ ὁ μικρὸς Δαλλινὺ
διασκέδαζε πολὺ μὲ τῆς ἀφέλειες καὶ
τῆς ἐκπληξίσεις τῆς φίλης του.

Τ' ὥραϊο αὐτὸ κορίτσι
εἶχε συντελέσῃ πολὺ γιὰ νὰ
νικηθῇ ἡ προκατάληψις τοῦ
μικροῦ ἡθοποιοῦ ἐναντίον
τοῦ γαμπροῦ του. Ἀκούων
τὴν Κολέττα νὰ ἐπαινῇ ἑ-
λοένα τὸν ἀδελφὸ τῆς, ποῦ
ἦταν τόσο καλὸς γι' αὐτή,
ἐφθασε νὰ συμπεράνῃ, ὅτι
ἡ ἀντιπάθειά του ἦταν ὅλως
διόλου παράλογη.

Ὅταν ἐρώτησε τὸν Ἀγ-
κλὰς πῶς βρέθηκε 'ς ἐκεῖνο
τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν,
αὐτὸς τοῦ τὸ ἀρνῆθηκε μὲ
τόσο φυσικὸ τρόπο, λέγων
ὅτι ποτὲ τοῦ δὲν πῆγε 'ς ἐ-
κείνη τὴν πόλιν, ὥστε ὁ μι-
κρὸς ἡθοποιὸς ἐπέισθηκε ὅτι
θὰ ἔλαμε λάθος, ὅτι θὰ τὸν
ἐγέλασαν τὰ μάτια τοῦ, ὅ-
πως τοῦ εἶχε πῇ καὶ ὁ Καν-
τινιῶ, ὅταν τοῦ μίλησε γιὰ
τὴν παράξενη ἐκείνη συ-
νάντησι.

Ἐπειτα, τῆς παραμονῆς
τοῦ γάμου, ὁ Ἀγκλὰς εἶχε
προσπαθήσῃ νὰ κατακτήσῃ
τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ παι-
διοῦ καὶ, ἐπειδὴ ἦταν ἐπι-
τῆδεις, τὸ κατώρθωσε.

Ἰδοὺ γιατί, τὴν ἡμέρα
τοῦ γάμου, ὁ Ἑρρίκος ἐφαί-
νετο, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, χα-
ρούμενος καὶ ἀκούε μὲ με-
γάλη του εὐχαρίστησι τὴ
διασκεδαστικὴ φλυαρία τῆς
ὡραίας μικρῆς παρανύφης.

« Ἡ κυρία Σομὼ, πρὶν ἀνεβῇ στ' ἀμάξι, στάθηκε λίγες στιγμὲς στὸ
πεζοδρόμιον... » (Σελ. 94, στ. α'.)

Ἡ συνουσία μπήκε στ' ἀμάξια γιὰ νὰ πάη στὸ Δημαρχεῖο· οἱ περίεργοι ὅμως ποὺ ἐξύλαγαν στὸ δρόμο, εἶχαν μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι, γιατί δὲν εἶδαν τὸ ἄσπρο φόρεμα, τὴν περίφημη «νυμφικὴ ἐσθῆτα» ποὺ ἐπερίμεναν. Ὁ αὐτὸς ἡ Λουίζα εἶχε μείνῃ ἀνένδοτη καί, μὲ ὅλα τὰ παρακάλια τῆς μητέρας τῆς, ἐ-

Ὅταν ἡ Λουίζα ἐπέρασε τὸ προαύλιο στὸ μπρά-
του τοῦ συζύγου τῆς... (Σελ. 94, στ. 6.)

φόρεσε μιὰν ἀπλὴ καὶ σεμνὴ τουαλέττα περιπάτου, ὅπως ἐταίριαζε 'ς ἓνα κορίτσι ποὺ ὁ πατέρας τοῦ ἦταν στὴ φυλακὴ... Ἡ κυρία Σομὼ διαμαρτυρήθηκε μ' ὅλη τῆς τὴ δύναμι καὶ ἔβαλε αὐτὴ ἓνα φόρεμα ἀκόμη ἀνοικτότερο ἀπὸ τῆς κόρης τῆς, καθὼς καὶ ἓνα καπέλλο μὲ ἄνθη, ἀρκετὰ κτυπητό.

— Καί γιατί νὰ κρυβόμαστε, ἔλεγε, γιατί νὰ δείχνουμε ντροπή, σὰ νὰ ἤμαστε ἐνοχοί; Ἐτσι εἶνε σὰ νὰ ὁμολογοῦμε τὸ ἐγκλημα ποὺ μᾶς ἀποδίδουν καὶ νὰ λέμε «μάλιστα, τὸ κάνω» δὲν μᾶς βλέπετε πῶς ντροπέμαστε;... Ἄ, ὅχι, πρέπει νὰ ἔχουμε ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ νὰ δείχνουμε μὲ τὸν τρόπο μας, ὅτι εἴμαστε κατηγορούμενοι, ὑπόδικοι, ὅχι ὅμως καὶ ἐνοχοί!

Καί, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἦταν ἐνοχος, ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐλαφρόμυαλὴ γυναῖκα, πρὶν ἀνεβῇ στ' ἀμάξι, στάθηκε λίγες στιγμὲς στὸ πεζοδρόμιο, γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν καλὰ ὅλοι οἱ κειχνηταῖοι καὶ νὰ θαυμάσουν τὴν τουαλέττα τῆς.

Ἐπῆγαν λοιπὸν στὸ Δημαρχεῖον, ὅπου ἡ τελετὴ ἐτελείωσε γρήγορα. Γι' ἀγάπη τοῦ Ἀγκλᾶς, ποὺ εἶχε 'κεῖ κάποια εὐνοια, ἡ συνουσία ἔγινε δεκτὴ στὴ μεγάλη ἐπίσημη αἴθουσα, χωρὶς νὰ περιμείνῃ καθόλου, ὁ δὲ πάρεδρος, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ Καντινιῶ, τοῦ πρώτου κουμπάρου, ἐχαίρετσε τοὺς νεονύμφους καὶ μὲ μιὰ μικρὴ προσφώνησι. Ἐκάμε, μάλιστα καὶ ἓνα ὑπαινιγμὸν γιὰ τὸν συ-

λακισμένο πατέρα καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα τοῦ, ὅτι «ἡ ἀδέλφαιος δικαιοσύνη τῆς Δημοκρατίας» θὰ τοὺς ἱκανοποιούσε πανηγυρικῶς.

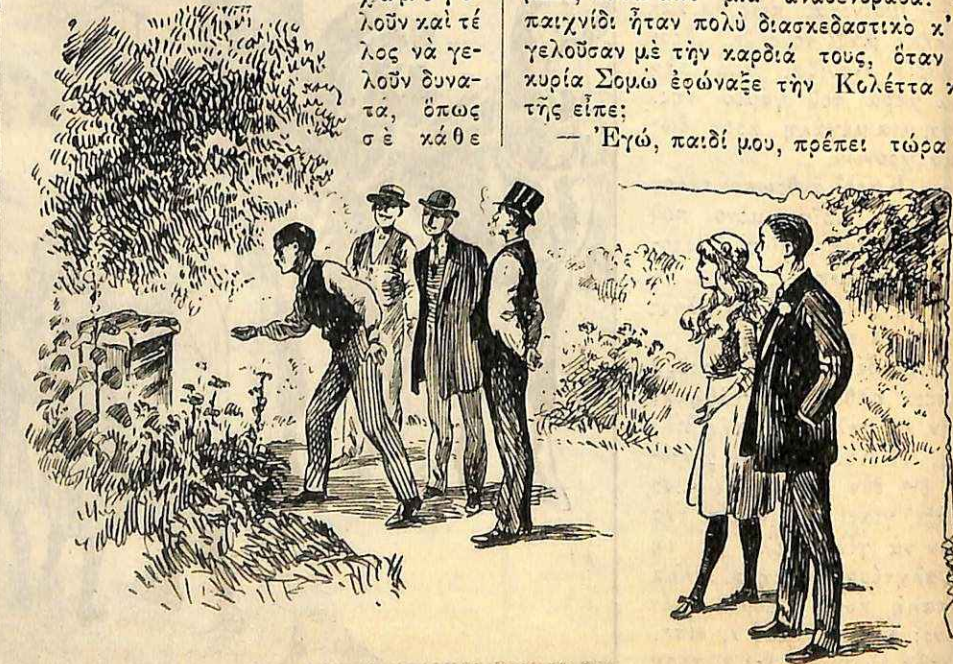
Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγαν στὴν ἐκκλησίαν, ἓνα ἐκκληράκι σχεδὸν ἀπὸ τὴν Ἀσνιέρη.

Ὅταν ἡ Λουίζα, μὲ κατεδασμένα μάτια, ἐπέρασε τὸ προαύλιο, στὸ μπράτσο τοῦ νέου συζύγου τῆς, ἐπροκάλεσε γέννησιν ψιθυροῦ θαυμασμοῦ. Ἦσαν πάρα πολλὰ ὠραία ἡ νύφη! Τὸ ὑπερῆσαν μάλιστα καὶ μελαγχολικὸ ἔντρο, ποὺ εἶχε ὅλη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἐταίριαζε μὲ τὸ εἶδος τῆς εὐμορφίας τῆς καὶ τὴν ἔκανε ἀκόμη ὠραιότερη.

Ὁ καλὸς Καντινιῶ εἶδε καὶ ἔπαθε νὰ πείσῃ τοὺς νεονύμφους νὰ δεχθῶν τὸ γεῦμα, ποὺ ἐπέμεινε νὰ τοὺς προσφέρῃ μετὰ τὴν τελετὴ. Ἐπιτέλειε τοὺς κατὰ μέρος καὶ ὅλη ἡ συνουσία, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἐκκληράκι, ἐξεκίνησε γιὰ τὴν ὠραία βίλλα, ὅπου κατοικοῦσε ὁ «Ἐταῖρος τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας», ἀπέναντι ἀπὸ τὴ μικρότερη τῶν Σομῶ.

Μὲ τῆς ἐγκάρδιες περιποιήσεις τοῦ Καντινιῶ, μὲ τὴν ἀκατάσχετη φιλαρία τῆς κυρίας Σομῶ καὶ μὲ τὰ στεῖλα ποὺ ἔλεγε καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος κουμπάρους, τὸ γεῦμα ἦταν ἀρκετὰ φαιδρὸ καὶ ἡ μελαγχολία, ποὺ ἐδάρυνε αὐτοὺς τοὺς γάμους, ἄρχισε νὰ φεύγῃ.

Στὴν ἀρχὴ βέβαια, ἡ θέσις τοῦ Σομῶ, ποὺ ἡ γυναῖκα τοῦ, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς, ἐπέμεινε νὰ μείνῃ ἀδεία, ἐμελαγχόλησε ἀρκετὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειτα ὅμως, σιγὰ-σιγὰ, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν, καὶ ἐπειδὴ τὰ φαγητὰ ἦσαν ἐξαιρετικά, νὰ τρώγουν μὲ πολλὴ ὀρεξί, νὰ χαμογελοῦν καὶ τέλος νὰ γελοῦν δυνατά, ὅπως σὲ κάθε

«Ἡ Κολέττα καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐκτύπησαν τοὺς κυρίους ποὺ ἔρχοντο χαλίκια ἀπὸ σημάδι...»
(Σελ. 94, στ. γ')

τραπέζι γάμου. Ὁ Ἐρρίκος εἶχε μεγάλες ὁμιλίες μὲ τὴν Κολέττα καὶ τῆς ἔλεγε πόσον ἦταν εὐτυχὴς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καθίσῃ μαζί τους, στὸ σπίτι τους, ὅπου θὰ περνοῦσαν ὠραία οἱ δύο τους, ὅταν δὲν θάλειπε σὲ τὸν ὄρν.

Ἐνα μῆνα τώρα ποὺ ἐξασκούσε τὸ νέο του ἐπάγγελμα, ὁ πρῶτος γκρουὺμ τῆς Τραπεζῆς εἶχε γίνῃ σωστὸς θεατρίνος, καὶ εὐχαριστεῖτο πολὺ νὰ διηγῆται στὴν Κολέττα τὰ κατὰ τὴν πρώτη του ἐμφάνισιν στὴν Κομπιέν, μὲ τὸν παιδικὸ ρόλο, ὅπου, καθὼς τὴν ἐδεβαίωνα, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἡ Κολέττα ἐφαίνετο πολὺ ὑπερῆσαν νὰ ἔχῃ φίλο καὶ συγγενὴ ἓνα παιδί σχεδὸν τῆς ἡλικίας τῆς, ποὺ ἐπαίξε ἐν τούτοις στὸ θέατρο καὶ ἐκέρδιζε ἀπὸ τὴν εἰσορίαν φράγκα τὴν ἡμέρα. Ἐχαίρετο ἀκόμη ὑπερβολικὰ ποὺ θάμπαίνε σὲ μιὰ καινούργια οἰκογένεια, ὅπου βέβαια δὲν θὰ τῆς ἔλειπαν οὔτε ἡ συντροφιά, οὔτε τὰ χάδια.

Τέλος πάντων, τὰ δύο παιδιά ἔγειναν γρήγορα φίλοι στενοὶ καὶ ὠρίστηκαν νὰ θεωροῦνται σὰν ἀδελφία.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ συντροφιά βγήκε νὰ καθίσῃ στὸν κήπο, ὅπου ὁ θερμὸς ἥλιος τοῦ Ἰουνίου ἐκορύφωσε τὴν χαρὰ 'ς ὅλες τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἄνδρες περπατοῦσαν ἐπὶ δρομάκι τοῦ κήπου καπνίζοντας, ἡ γυναῖκες, καθισμένες σὲ ἀναπαυτικὰς πολυθρόνας, ἐκύτταζαν τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὰ δένδρα μὲ τὴν καινούργια πράσινη στολὴ.

Ἡ Κολέττα καὶ ὁ Ἐρρίκος, ἀφοῦ ἐπαῖξαν λίγη ὥρα τὸν κυνηγητὸ στὴ δειροστοιχία, ἐκύτταζαν τώρα τοὺς κυρίους, ποὺ ἔρχοντο χαλίκια στὸ σημάδι, κάτω ἀπὸ μιὰ ἀναδενδράδα. Τὸ παιχίδι ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ καὶ ἐγελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους, ὅταν ἡ κυρία Σομὼ ἐφώναζε τὴν Κολέττα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐγώ, παιδί μου, πρέπει τώρα νὰ

πάω στὸ σπίτι, γιατί ἔχω κάποια ἐργασία. Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ προσέχῃς ἐκεῖνο τὸ μικρὸ, ποὺ παίζει μὲ τοὺς ἄμους ἐκεῖ πέρα, στὴ δειροστοιχία; Σὲ λίγο θάλθῃ ἡ μαμμά του νὰ τὸ πάρῃ.

Καί ἡ κυρία Σομὼ ἔδειξε στὴν Κολέττα ἓνα ἀγοράκι τριῶν-τεσσάρων ἐτῶν, παιδί μιᾶς ἐξαδέλφης τοῦ Καντινιῶ, ποὺ ἐγέμιζε σοβαρώτατα μὲ ἄμμο ἓνα κουβὰ χωρὶς πάτο.

Ἡ Κολέττα ἐκούνησε μὲ χάρι τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά, γιὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἐπρόσεχε τὸ παιδί· ἐπειδὴ ὅμως τὸ παιχίδι ποὺ ἐπαίξε δὲν ἦταν ἐπικίνδυνον, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγκλᾶς ἐξακολούθησε τὴ συνομιλία τῆς μὲ τὸν Ἐρρίκο καὶ μόνο κάπου-κάπου γύριζε καὶ κύτταζε τὸ ἀγοράκι.

Ἄλλ' αὐτὸ, ἅμα κατάλαβε πῶς ἦταν μονάχο του, ἀλλάζε παιχίδι. Στὴν εἴσοδον τῆς βίλλας, σὲ κάποιον καλοῖσμα, οἱ κύριοι εἶχαν ἀφήσει τὰ ἐπανωφόρια τους, καὶ τὸ παιδάκι ποὺ τὰ εἶχε ἰδῇ, ἐπῆγ' ἐκεῖ καὶ ἄρχισε, ἀντὶ νὰ ρίχνῃ τὴν ἄμμο του στὸν κουβὰ, νὰ γεμίξῃ μ' αὐτὴ τῆς τσέπης τῶν ἐπανωφορίων, ποὺ ἐνόμιζε πῶς ἐπίτηδες τὰ εἶχαν βάλει ἐκεῖ γιὰ τὸ πρωτότυπὸ τοῦ παιχίδι.

Τὸ παιδάκι ἐφαίνετο κατευχαριστημένο. Μιὰ τσέπη μάλιστα, ποὺ ἡ φόβρα τῆς εἴχε νὰ εἶνε σχισμένη, χωροῦσε ἓνα σωρὸ ἄμμο, καὶ ὁ μικρὸς τῆς ἔρριχνε, τῆς ἔρριχνε... χωρὶς νὰ γεμίξῃ. Ἄ, μὰ τί ἀστεῖο ποὺ ἦταν!

Ἡ Κολέττα ὅμως, ποὺ εἶχε θυμηθῇ τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας Σομῶ, γύρισε μιὰ στιγμὴ καὶ εἶδε μὲ φρίκη τὴν καταστροφὴ ποὺ ἔκανε ὁ μικρὸς.

— Ὁ δυστυχία μου! τρελλάθηκες; ἐφώναζε, τρέχουσα κοντὰ του.

Καί τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ ἐπανωφόρια.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ εἶσαι ἐπὶ τοῦ ἔργου ἓνα παιχίδι τόσο διασκεδαστικόν. Εἶχε ἀκόμη τὸ ἓνα χεράκι χωμένο στὴν τσέπη τοῦ ἐπανωφορίου μὲ τὴν σχισμένη φόβρα. Καί ὅταν εἶδε ὅτι ἡ ἀντίστασις ἦταν ματαία καὶ ὅτι τὸ κακὸ ἐκεῖνο κορίτσι ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ παιχίδι του, ἄρχισε νὰ τσιρίζῃ σπαρρακτικὰ, σφίγγων στὸ χέρι τοῦ ἓνα πᾶγμα, ποὺ εἶχε βρῇ μετὰ 'ς ἐκεῖνη τὴν τσέπη καὶ ποὺ ἐννοοῦσε νὰ τὸ κρατήσῃ.

Ἡ Κολέττα ὅμως τοῦ τὸ πῆρε διὰ τῆς βίας καὶ τὸ ἐκτύταζε μὲ προσοχή.

— Μπα! ἔκαμε, τ' εἶνε αὐτό;.. Σὰν ψεύτικη γενεαὶα μοιάζει... Naί, καλέ, εἶνε γένεια καὶ μουστάκια.

Τὸ ἀγόρι ἔκλαιγε μὲ θυμὸ.

— Τὰ μουστάκια μου! ἐφώναζε· δὲς μου τὰ μουστάκια μου!.. τὰ θέλω!..

Ἡ Κολέττα ὅμως δὲν ἐννοοῦσε καί, γιὰ νὰ παῖξῃ λίγο καὶ αὐτὴ, ἐφόρεσε τὴν

ψεύτικη γενεαὶα καὶ ἐφώναζε τὸν Ἐρρίκο νὰ ἰδῇ τὸ μασκάρμα τῆς.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ὁ Ἀγκλᾶς ἐγυρῖσε καὶ εἶδε τὴν ἀδελφὴν τοῦ. Ἐγείνε πελιδνὸς, βρέθηκε κοντὰ τῆς μὲ δύο πηδήματα καὶ ἀπότομα, βία, μὲ κίνδυνον νὰ πληγώσῃ τὴν Κολέττα, τῆς ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ πρόσωπο γένεια καὶ μουστάκια καὶ γρήγορα-γρήγορα, ἀφοῦ ἔρριξε γύρω του ματιὰς τρόμου, τὰ ἔκρυψε ὅλα στὴν τσέπη του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΠΟΙΕΣ ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἶπε πῶς τὸ ψευδώνυμο δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε ψευδὸν οὐμα. Φαίνεται πῶς κάποιος ἀπ' τοὺς φίλους μας, στὸν ὑπερβολικὸν τοῦ ζήλο γιὰ τὴ δημοτικὴ, ἔκαμε αὐτὸ τὸ λάθος. Γιατί εἶνε λάθος. Ψευδὸν οὐμα δὲν θὰ πῇ ψευδὸν οὐμα. Ἄλλο πᾶγμα τὸ ἓνα, ἄλλο τὸ ἄλλο. Καί τὴ λεπτὴ διαφορὰ, ἡ Διάπλασις σὰς τὴν ἐξήγησε.

Παίρνω ἀφορμὴ ἀπ' αὐτό, γιὰ νὰ σὰς πῶ καὶ ἐγὼ μερικά. Γιατί παρατηρῶ, ὅτι σήμερὰ τὰ ἐννενηταετηνὰ ἐκατοστὰ ἀπὸ τοὺς φίλους μας μεταχειρίζονται, καὶ στὰ γράμματά τους πρὸς τὴν Διάπλασι, καὶ στὰ φιλολογικὰ τους γυμνάσματα, γιὰ τὴ Σελίδα, τὴν ἀπλὴ γλῶσσα, τὴ ζωντανὴ καὶ ὁμιλουμένη δημοτικὴ. Ὁ αὐτὸς, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχει γίνῃ μιὰ μεγάλη μεταβολή. Ἄν πάρτε τῆς πρώτης Σελίδας Συνεργασίας, ποὺ φάνηκαν στὴ Διάπλασι, θὰ ἰδῇτε ὅτι ἡ καθαρεύουσα ἐπικρατοῦσε σχεδὸν πέρα-πέρα. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ φαίνεται καὶ ἡ δημοτικὴ, νὰ νάπλωνεται καὶ σιγὰ-σιγὰ ἡ δύο γλῶσσες ἤλθαν ἴσα καὶ ἴσα. Σήμερὰ ὅμως ἡ δημοτικὴ ἐπικρατεῖ.

Κ' ἐτοί ἐπρεπε νὰ γίνῃ, ἀφοῦ καὶ στὴ Φιλολογίαν μας, γενικῶς, ἡ δημοτικὴ εἶνε ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζονται ὅχι μόνο οἱ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς μας, ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότεροι. Πραγματικῶς, πολὺ λίγα πᾶγματα γράφονται σήμερὰ στὴν καθαρεύουσα. Ἀκόμη καὶ στὴς ἐφημερίδες, τὰ χρονογραφήματα, ποὺ εἶνε, νὰ ποῦμε, τὸ φιλολογικὸν μέρος, ἔχουν μιὰ γενναία δόσι δημοτικῆς καὶ κάποτε, μερικὰ ἀπ' αὐτά, εἶνε γραμμένα στὴ δημοτικὴ ἀπ' τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος. Εἶνε, βλέπετε, τὸ πνεῦμα τῆς ἐ-

ποχῆς ποὺ τὴν ἐπιβάλλει 'ς ὅλους. Καί τὴν ἐπιδρασί του δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὴν αἰσθανθοῦν πρώτα-πρώτα οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιά.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ τὸ βλέπω μὲ χαρὰ μου. Γιατί καὶ μένα μ'ἀρέσει ἡ δημοτικὴ καί, καθὼς ἔχετε, τὴν δημοτικὴν μεταχειρίζομαι πάντα στὰ φιλολογικὰ καὶ τὰ θεατρικὰ μου ἔργα. Νὰ τὴ μεταχειρίζεσθε καὶ σεῖς, ὅσοι τὴν ἀγαπᾶτε. Ἀλλὰ νὰ ἔχετε πάντα ὑπὸ φεῖ σας δύο πράγματα ποὺ θὰ σὰς πῶ τώρα: Πρῶτον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραμελήσετε καθόλου τὴν σπουδὴ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς καθαρῆς σπουδῆς, ποὺ σὰς μαθαίνουν στὸ σχολεῖο. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν μάθετε καλὰ, στὴν ἐντέλεια. Μιὰ φορά, ὁ Σπυρίδων Τρικούρης, ὁ ἱστορικός, εἶπε στὸν Σολωμό: «Παρατηρῶ, ὅτι ὅσο περισσότερο μαθαίνεις τὴν ἀρχαίαν, τόσο ἀπλοῦστερα γράφεις τὴν νέα.» Κ' ὁ μεγάλος ποιητὴς τοῦ ἀποκρίθηκε: «Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἐννοῶ καλλίτερα καὶ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη.» Naί, ὅσο καλλίτερα ἐννοεῖ κανεὶς τὴν ἀρχαίαν, τόσο καλλίτερα γράφει τὴ δημοτικὴ. Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ πρῶτον: νὰ σπουδάζετε καλὰ στὸ Σχολεῖο τὴ γλῶσσα ποὺ σὰς διδάσκουν.

Δεύτερον, στὴ Δημοτικὴ νὰ μὴν κάνετε τῆς ὑπερβολῆς ποὺ κάνουν μερικοὶ ἀκαλαίσθητοι καὶ τὰ χαλοῦν ὅλα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη, παραδείγματος χάρι, νὰ μεταρράζουμε ὅλες τῆς λέξεις στὴ δημοτικὴ, νὰλλάζουμε τοὺς πῖο κοινούς καὶ συνηθισμένους ὄρους καὶ νὰ λέμε ψευδὸν οὐμα τὸ ψευδώνυμο ἢ κατὰ τὸ πῖν διέθουσι (τὴν ἀντρέσσα). Ἡ χεῖρ γίνεται βέβαια χέρι· δὲν ἔπεται ὅμως ὅτι γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ποῦμε καὶ χερρόγραφο ἀντὶ χερρόγραφο. Ὁ ὁρθολογὸς λέγεται βέβαια μάτι· δὲν ἔπεται ὅμως ὅτι πρέπει νὰ ποῦμε καὶ τὸν ὀφθαλμιατρο μάτογι α τ ρ ὁ. Ὁ χαλινὸς λέγεται στὴ δημοτικὴ χαλινάρι, λέγεται καὶ καπίστρι· δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε μεταφορικὰ ξεκαπίστρωτος ἀντὶ ἀχαλινώτος, (π. χ. «ξεκαπίστρωτος θυμὸς», εἶνε γελοῖο!) Καὶ ἄλλα τέτοια, ἀμύπητα, ποὺ τὰ μεταχειρίζονται μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν καλαισθησίαν. Ἐπίσης φτωχός, φτάνω, φταίω, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅχι ὁμῶς καὶ φτωμα (πτῶμα) ἢ αἰσθημα, ἢ πληχτικός, ἢ ἀκαλαίστητος καὶ παῖς λέωντας. Εἶνε ὑπερβολὲς ποὺ, ὅταν μεταχειρίζεσθε τὴ δημοτικὴ, πρέπει νὰ τῆς ἀποφεύγετε.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τὸν οὐρανὸν τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνατε ὠραία τὰς ὥρας σας

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— Το άμαξι έστριβε συχνά: ήρώ-
τησε πάλιν την νεάνίδα ο Μωρίς.

— Όχι, νομίζω.

— Ακούατε συχνά τή σάλπιγγά του;

— Ναί, πολύ συχνά.

— Έτσι είνε λοιπόν! Εξώναξεν ε-
ξαφνα ο Μωρίς. Το έξοχικό σπίτι απέ-
χει τουλάχιστον δύο χιλιόμετρα από το
Λονδίνον κ' εύρίσκεται στα νοτιοδυτικά.
Το αυτοκίνητο πήρε το μεγάλο δρόμο
του Μπλάκφελντ.

— Μα πώς το συμπεραίνετε αυτό;
ανέκραξεν έκπληκτος ο άδαμαντο-
πώλης.

— Μα είνε απλούστατο. Στην αρχή,
το άμαξι υπέφερε από τον άνεμο. Θά
τόν ειχε λοιπόν από μπροστά. Κ' έ-
πειδή ο καιρός είνε σήμερα νότιος,
συμπεραίνω ότι θά έτρεχε σε κανένα
έξοχικό δρόμο προς νότον. Η μίς

λάχιστον μιá ώρα. Βλέπετε λοιπόν ότι
συμπεραίνω λογικά και... ξεκινώ ά-
μέσως.

— Μόνος;

— Στην αρχή, ναί! και άμα ιδώ πού
ακριβώς εύρίσκεται το έξοχικό σπίτι
του Σκυλοκεφάλου.—και υπολογίζω ότι
θά είνε έως τρία χιλιόμετρα, νοτίως
της λεωφόρου του Μπλάκφελντ.—θά
έπιστρέψω στο Λονδίνον, θά είδοποιήσω
μερικούς φίλους και θά πάμε να έλευ-
θερώσουμε τον μαρκήσιο.

— Είθε να επιτύχει! έψιθύρουν ή
Νέλλη, ρίπτουσα εις τον Μωρίς Ζιλ-
λάρ βλέμμα βαθείας εύγνωμοσύνης.

— Θά επιτύχω! απέκρινθη ο νεαρός
ντέτεκτιβ άποχαιρετών τους φίλους του.
Έχετε έμπιστοσύνην.

Μετά δύο λεπτά, ο Μωρίς Ζιλλάρ
έξήρχετο από το Βασιλικόν Ξενοδο-
χείον, έπαιρνε εν άγοράϊον αυτοκίνητον
και διηυθύνετο εις το Μπλάκφελντ.

Έν τω μεταξύ, διά να διευκολύνη
την έπιτήρησιν των αιχμαλώτων του,
ο Σκυλοκέφαλος άπεφάσισε να τους ένώ-

πάρω την κόρη του Ούίλλιαμ Χόλκερ.
Θά γίνω άλλος άνθρωπος, έντιμος,
εύπόληπτος, εύτυχής. Αυτή την άνα-
γέννησι θά την χρεωστώ εις την χαρι-
τωμένη νεάνίδα. Θά είνε ο φύλαξ
άγγελός μου. Χόρις 'ς αυτήν, θά γινώ-
ρίσω την αληθινή εύτυχία, πού είνε ή
γαλήνη της συνειδήσεως. Αυτό το έ-
νειρον έπλασα και από τότε ένα μόνον
έπιθυμώ: να το ιδώ να γίνη εύτυχι-
σμένη πραγματικότητα. Πες ναί, Χόλ-
κερ, και άμέσως θά ρωνάξωμε ένα
παπά, οι φίλοι μου θά πάνε να φέρου-
ν τη νύφη και, άμα γίνη ο γάμος, θά είσαι
έλεύθερος.

— Αθλίε! εξώναξε με θυμόν ο 'Α-
μερικανός, σου άπαγορεύω να προσφέρης
τόνομα της Νέλλη! Στο στόμα σου,
αυτό είνε βροσιά και για 'κείνη και για
μένα. Σου δίνω όσα χρήματα θέλεις.
άλλα την κόρη μου ποτέ.

— Πρόσεχε, Χόλκερ, πρόσεξε! Στη
μποτίλια το νερό άνεβαίνει... άνεβαίνει
γρήγορα.

— Μού είνε αδιάφορο!

— Έπειτα, εγώ δεν θάκανα την κό-

Η ΓΑΤΑ

Έκαθήμην, βράδυ, στην τραπεζαρία
μου μόνος (ή οικογένειά μου έλειπε) κ'
εδιάβαζα ετο φως της λάμπας. Θά ή-
ταν δέκα ώρες κ' έπικρατούσε άκρα ή-
συχία. Έξαφν' άκούω ένα νιαούρισμα
πίσω από την πόρτα της έξόδου. "Α-
φρησά το διάδασμα, έπρόσεξα' το νιαού-
ρισμα μού έράνη σαν παράπονο μικρού
άρρωστου παιδιού. Έτρεξα εύθύς, ά-
νοιξα την πόρτα και βλέπω μιá γα-
τούλα κάτασπρη, ζαρωμένη στον τοίχο
της αulίτσας. Μ' έκύτταξε δειλά και
επανέλαβε το παράπονό της. Απόδει-
ξεις—έσκέφθηκα—πώς πεινούσε. "Α-
φρησά την πόρτ' άνοιχτή, έτρεξα εύθύς,
έκοψα ένα καλό κομμάτι ψωμί, έγύ-
ρισα και τής το έβριψα. Έκείνη ώρ-
μησε, το άρπαξε κ' έφυγε τρεχάτη.

Την άλλη βραδεία τὰ ίδια ήλθε ή
γάτα, έναούρισε πίσω από την πόρτα,
έγώ άνοιξα εύθύς, της έβριξα το κομ-
μάτι το ψωμί κ' εκείνη το άρπαξε κ'
έφυγε.
Αυτό επανέληθη οκτώ-δέκα φορές,
πάντα την ίδια ώρα. Μία φορά αφρησά
την πόρτ' άνοιχτή και με το ψωμί στο
χέρι, έσκυψα προς τη γάτα, ή όποία
τώρα δεν έδειχνε κανένα φόβο. Η γάτα
έμως του σπιτιού μας άνόησε, φαίνε-
ται, τί κάνω εγώ, και όταν είδε την
πόρτ' άνοιχτή, έβγήκε και ώρμησε έ-
ναντίον της ξένης γάτας, πού ήρχετο
στο σπίτι της άπρόσκλητη: απόδειξεις
πώς δεν είνε μόνο οι άνθρωποι σκλη-
ροί... Έγώ έθύμωσα κ' έδιωξα με το
πόδι μου τη γάτα του σπιτιού, ή και-
μένη όμως ή ξένη έφοβήθη κ' έφυγε
τρεχάτη. Έγώ έπληρα το ψωμί, έβγήκα
στο δρόμο κατόπι της και της το πέ-
ταξα' εκείνη το πήρε κ' έφυγε.

Την άλλη μέρα ρώτησα στη γειτο-
νιά κ' έμαθα πως ή γάτα αυτή ήτο
μιάς γειτόνισσας, πού έφυγε σ' άλλον
τόπο, και από τότε το ζωο έγύριζε ά-
δέσποτο κ' έζητούσε προστασία πού δεν
την εύρισκε πουθενά...

Πέρασαν δυο βραδυές χωρίς ή γάτα
να φανή. Το τρίτο βράδυ άκουσα το νια-
ούρισμά της κ' έβγήκα, αφού πρώτα έ-
κλεισα κάπου τη γάτα του σπιτιού. "Η
καϊμέν' ή φιλενάδα μου μ' έδλεπε, χω-
ρίς να έγγίξη το ψωμί πού κρατούσα.

Έγώ έσκυψα και την έχάιδεψα, εκείνη
έτρίεθη στα πόδια μου επάνω και μ' έ-
κύτταξε τότε- τότε σαν να ήθελε να
μου δείξη—μού έράνη τότε,—πώς δεν
ήθελε ψωμί, παρά κάτι άλλο... Δεν
είχε γλώσσα το καϊμένο το ζωο να μου
πη τον πόνο του κ' εγώ, πού δεν μπο-
ρούσα να μένω έξω, την υποχρέωσα να
πάρη το ψωμί, μπήκα στο σπίτι κ' έ-
κλεισα την πόρτα. Σκέφθηκα τότε, πως
αν ή γάτα μπορούσε να μιλήση, θά μου-

λεγε πως έρχεται στο σπίτι να μείνη.
— «Καλό το ψωμί, σαν να μούλεγε το
βλέμμα της, μα δεν με παίρνεις κοντά
σου, πού δεν έχω πού να πάω;» Αυτή
τη σκέψη έκαμα, χωρίς όμως και να έ-
πιμείνω.

Έξακολούησε ή ίδια τακτική κα-
νένα μ'ηνα με διαλείμματα: ήρχετο ή
γάτα μέρα παρά μέρα, πότε μετά
δυο μέρες, έπαιρνε το ψωμί της, μ' έ-
κύτταζε στα μάτια μ' έπιμονή, έτρί-
βετο πότε πότε' επάνω μου και, αν χαμ-
μιά φορά έμενα έξω μαζί της, δεν έ-
φευγε παρά όταν την άφρινα κ' έκλεινα
την πόρτα.

Μία φορά πέρασαν δυο νύχτες χωρίς
να φανή, πέρασαν τρεις, τέσσαρες, τί-
ποτα. Μ' έπιασε λύπη και τότε μόνο
σκέφθηκα:—Γιατί να μη στείλω το
ζωο στο έξοχικό μας σπίτι, πού θά περ-
νούσε ωραία, μακριά από τη γάτα του
σπιτιού και από κάθε βάσανο;—Έμε-
λαγγάλητα με τη σκέψη αυτή, πού μου
ήρχετο τόσο άργά. Γιατί βέβαια ή γα-
τούλα μου δεν θά υπήρχε πιά, αφού
είχε περάσει σχεδόν εβδομάδα χωρίς
να φανή.

Ένα πρωί, αυγή άκόμα, άμα σηκώ-
θηκα, άνοιξα την πόρτα της αulής και
είδα να στέκεται μπροστά μου το γαϊ-
δοϋρι του σκουπιδα της γειτονιάς μας
με δυο κοφίνια γεμάτα σκουπίδια, και
απάνω σ' ένα απ' αυτά, διέκρινα το
πτωμα ζωού. Έπλησίασα, έκύτταξα
προσεκτικά' ήταν το πτώμα της γά-
τας μου!

Για να μη με ιδή ο σκουπιδας, έ-
τρεξα κ' έκλεισθηκα στο σπίτι μέσα,
να καύσω τη συγκίνησί μου... "Ο,τι
θέλετε λέτε, αλλά τη στιγμή εκείνη
δεν μπόρεσα να κρατήσω ένα θερμό
δάκρυ, δάκρυ αληθινού οίκτου...

(Διασκευασμένον διά την Διάπλασιν)

Π. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

— "Ω πόσο πόσο, ποταμάκι, σ' εύτυχίζω.
Πάντα δού τρέχεις, τρέχεις και ποτέ σου
δεν πισωτοδέρνεις' μόνο απάνωθ' σου
Πουλάντα κελαιδούνε...

— Δεν πισωδρομίζω,
Παιδί μου! Μα ό καημός μου τούτος
[είνε!]

Πόσο είμαι εγώ δυστυχισμένο κρέινε,
Μόνο αν σκεφθής μη δε γνώσης πάλι
Στης Μάννας της γλυκειάς σου την
[αγάλη!]

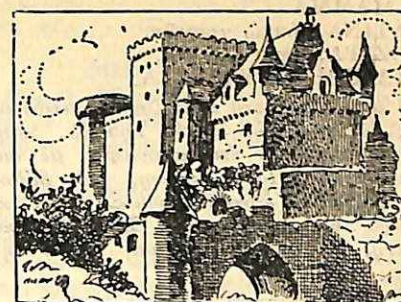
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Το πρώτιστον καθήκον του κα-
λού συνδρομητού είνε ή έγκαιρος
άνανέωσις της συνδρομής του.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Όδηγόν Συνδρομητού» Κεφ. ΙΒ'.]

α') Μαγική Εικών

Ποίος είνε ο κάτοικος του μεταίωνι-
κού αυτού πύργου;

β') Παίγνιον

Έστάλη από Άναστ. Παπαντωνίου

		ΛΥΜ		
	ΟΝ	I	ΟΝ	
ΒΕΡ	A	KAM	O	BOY
	MI	BO	NI	
		ΠΟΣ		

Να συναρμολογηθούν αί συλλαβαί
αυται, ώστε τάποτελεσθούν τὰ όνόματα
τεσσάρων όρέων της Νέας Ελλάδος.

γ') Μαγική εικών άνευ εικόνας

Έστάλη από Μίαν Τσελλούλαν

— Μάζεψέ το με τάξι, Λιλή.
— Ποιό, μαμμά;
— Μα σου το είπα.

δ') Διά τους Ταλλομαδεΐς

Triangle

Έστάλη από το Κλέφτινο Βόλι

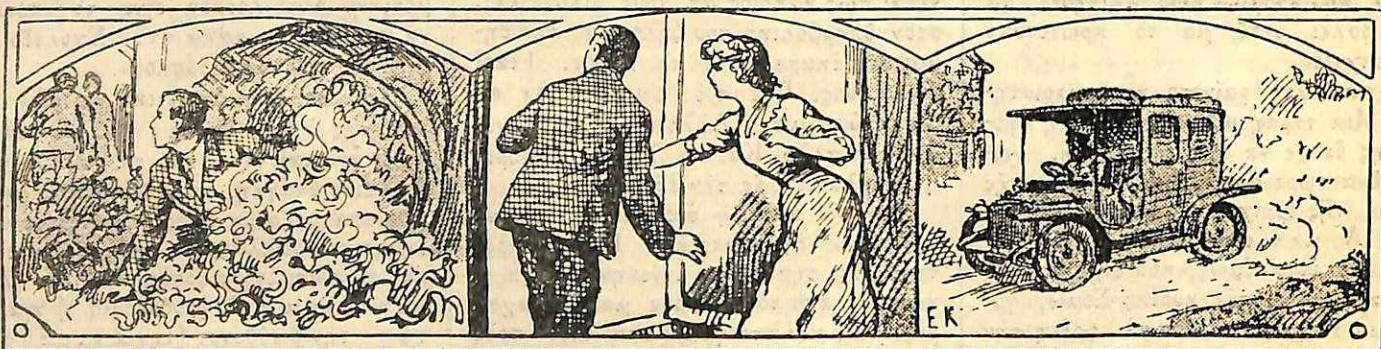
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Μεταφρασμένων των έλληνικών,
θα εύρεθούν αί λέξεις αί αποτελούσαι
το Τρίγωνον.

Δήλωσις: Δι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-
των του αυτού φυλλαδίου, συνοδεύονται απαραι-
τητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ-
ματοσήμου.

Ρύσεις του 10ου φύλλου

α') Είς το άριστερόν χέρι του κλέ-
πτου, σχηματίζεσαι εν πρόσωπον, το
όποιον φαίνεται αν ή εικών αντίτραφη.
β') Κυλήνη, Μέθανα, Αιδηψός, 'Υ-
πάτη.—γ') Το γήρας.—δ') 1. Mon
pere à ma prison a manger m'
apporte. 2. La fin couronne l'
oeuvre.

Νέλλη άκουγε συχνά τη σάλπιγγα' θά
πῆ ότι το αυτοκίνητο έτρεχε σε με-
γάλο δρόμο, συχνάζομενον πολύ. Άλλά
τέτοιος, εις τὰ νότια του Λονδίνου, δεν
είνε σχεδόν παρά ο δρόμος του Μπλά-
κφελντ.

— Πολύ λογικόν.

— Έπειτα τὰ τέζαρια παύουν να
τρίζουν και το αυτοκίνητο, μ' όλη του
την ταχύτητα, εξακολουθεϊ να τρέχη
μία ή μιáμισυ ώρα. Αυτό σημαίνει ότι
οι λησται θέλουν να ξεγελάσουν την
μίσ Νέλλη και τριγυρίζουν απέξω το
Λονδίνον.

— Δεν είνε βέβαιον αυτό. Μπορεί
και να το διέσχιζαν...

— Όχι. Διότι παρετήρησα, ότι τὰ
φορέματα της μίς Νέλλη, μολονότι το
άμαξι έτρεχε κλειστό, ήταν σκονισμένα
με τη μαύρη εκείνη σκόνη, πού βλέπει
κανείς στα περίχωρα του Λονδίνου,
όπου αφθονούν αί άτμομηχαναί. "Αν το
αυτοκίνητο περνούσε απλώς από 'κείνα
τά μέρη, ή σκόνη δεν θά είχε καιρό
να είσχωρήση μέσα. Διά να είσχωρήση
όμως, θά πῆ ότι έτριγύριζαν εκεί του-

ση υπό την ιδίαν στέγην. Διότι, ως
τώρα, ο μόν μαρκήσιος Δερινύ ήτο φυ-
λακισμένος εις ένα οίκισκον των περι-
χώρων του Λονδίνου, ενώ ο Ούίλλιαμ
Χόλκερ διέμενε εις την βίλλαν, ή ό-
ποία ήτο τώρα και ή έδρα της συμμο-
ρίας. "Ο μαρκήσιος λοιπόν ώδηγήθη εις
την βίλλαν, όπου θά έκρατείτο, ως να
φθάση εις χείρας του Σίμωνος το πλη-
ρεξούσιον, το όποιον είχε ζητήσει από
τον συμβολαιογράφον του.

"Όσον άφορᾷ τον Άμερικανόν ζά-
πλουτον, εις μάτην αυτός επρότεινε
εις τον άρχιλήστην τὰ πλέον άμύθητα
λύτρα. "Ητο ή πρώτη φορά εις την ζωήν
του, πού έβλεπε να τῷ άρνούνται ένα
πράγμα. "Εσεις το τραπεζιτικόν του
βιβλιάριον, υπέγραψεν τσέκ αντιπρο-
σωπεύοντα κολοσσιαίας περιουσίας, και
όμως ο Σκυλοκέφαλος έμενεν άκλόνη-
τος, άμετάπειστος.

— Όχι, έψιθύριζεν ο ληστής' ξέρεις
καλά, ότι εγώ δεν σου ζητώ τσέκια.
Θέλω την χείρα της κόρης σου, θέλω
να νυμφευθώ την Μίς Νέλλη. Έχω κ'
εγώ ένα όνειρον. Θά ξαναγεννηθώ άμα

ρητουδυστυχισμένη... Άπεναντίαξέγώ...

— Φθάνει, όχενδρα! Μην πῆς οὔτε
λέξι παραπάνω!.

— Την αγαπῶ!

— Την βρίξεις, σου λέγω! έβρουχήθη
ο Ούίλλιαμ Χόλκερ, άρπάζων τον Σκυ-
λοκέφαλον από τον λαιμόν.

Η επίθεσις ήτο τόσοον εξαφνική, ώστε,
με όλον το ήράκλειον σώμά του, ο
Σκυλοκέφαλος άνετράπη. Και από το
σφίξιμο του Άμερικανού, το πρόσωπόν
του έγγεινε πελιδνόν και τὰ μάτια του
επετάχθησαν από τὰς κόγχας των.

— Έλεος! έτραύλισε.

Άλλ' άκούσαντες τον θόρυβον της
πάλης, οι σύντροφοι του άρχιλήστοϋ
προσέτρεξαν και τον έλευθέρωσαν.

— Θαποθάνης αύριο, μόλις ξημε-
ρώση! είπεν ο Σίμων, ενώ οι άνθρωποι
του έκρατούσαν δυνατά τον Άμερικα-
νόν. Ναί, θαποθάνης από το χέρι μου,
Χόλκερ!

— Άλλά λίγο έλειψε ναποθάνης σύ
από το δικό μου! υπέλαβεν ο Άμερικα-
νός, γελών με περιφρόνησιν.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΚΛΕΨΤΡΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΜΑΜΜΑ.
ΚΑΤΙΝΑ, όκτώ χρονών.
ΡΟΖΙΤΑ, δέκα χρονών.
ΜΙΑ ΓΡΗΝ ΓΥΦΤΙΣΣΑ.

Η σκηνή παριστά τραπέζια σπιτιού με-
σαιάς τάξεως, στην έξοχ. Τραπεζία, κανα-
πέδες, πολυθρόνες κ' ένας μπουφές με διά-
φορα ασημικά. Πόρτα γυάλινη, στο βάθος,
όπου φαίνεται ο έξοχος δρόμος. Δεξιά κι
αριστερά πόρτες μικρότερες. Η Κατίνα, κα-
θισμένη, μελετά. Η Μαμμά, κοντά της,
ρόπτει.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η Μαμμά, Κατίνα.

ΚΑΤΙΝΑ:— Άχ, Θέ μου! Ποτέ δεν θα
καταφέρω να λύσω αυτό το πρόβλημα.

Η ΜΑΜΜΑ:— Όχι δά! Μην απελπίζε-
σαι τόσο εύκολα. Σκέψου ακόμη λίγο...

ΚΑΤΙΝΑ, διαβάζει δυνατά:— Δυό γυναί-
κες πηγαίνουν στην αγορά. Η μία έχει
δώδεκα αυγά και τα πωλεί δέκα λεπτά το
ένα· ή άλλη έννέα αυγά και τα πωλεί δε-
καπέντε λεπτά το ένα. Ποιά παίρνει τα
περισσότερα λεπτά;— Πρέπει πρώτα να
πολλαπλασιάσω το δώδεκα με το
δύο. Έτσι, μαμμά!

Η ΜΑΜΜΑ:— Ναι, παιδί μου.

ΚΑΤΙΝΑ:— Πού μάς κάνει;.. μάς κά-
νει εκατόν εύκοι λεπτά... δηλαδή μία
και είκοσι.

Η ΜΑΜΜΑ:— Όρρα!.

ΚΑΤΙΝΑ:— Κατόπι πολλαπλασιάζω το
έννέα με το δεκαπέντε. (Κάνει σιγά στο
χαρτί τον πολλαπλασιασμό, και έπειτα δυ-
νατά:) Και βρίσκω εκατόν τριανταπέντε
λεπτά, δηλαδή μία και τριανταπέντε.

Η ΜΑΜΜΑ:— Άκριβώς!

ΚΑΤΙΝΑ:— Και τώρα τί πρέπει να
κάμω; Αυτό δεν ξέρω... έδώ σταματώ.

Η ΜΑΜΜΑ:— Μά σκέψου λοιπόν!

ΚΑΤΙΝΑ:— Μ' άφου σου λέω, πώς δεν
το βρίσκω; Όσο και να σκεφθώ, τίποτα!..
Η ΜΑΜΜΑ:— Άχ, ή καίμενη ή άδελ-
φή σου ή Μαργαρίτα, ήταν πιο υπομονη-
τική και πολύ πιο επιμελής από σένα!..
(Στην ανάμνηση αυτή, τα μάτια της Μαμμάς
γεμίζουν δάκρυα.)

ΚΑΤΙΝΑ, τρέχει κοντά της και την άγ-
καλιάζει:— Μην κλαίς, μαμμάκα μου, και
δεν το ξανακάνω... Έγώ φταίω, μά δεν
θέλω να κλαίς. Συγχώρεσέ με!..

Η ΜΑΜΜΑ:— Την θυμάσαι, παιδί
μου, την άδελφή σου, τη Μαργαρίτα;

ΚΑΤΙΝΑ:— Ω ναι, μαμμά. Ήταν πιο
μεγάλη από μένα κι' αυτή μου έντυνε της
κουκλές μου. Ω, την αγαπούσα πολύ!..

Η ΜΑΜΜΑ:— Και να συλλογίζουμαι,
ότι κοινοτεύουν τώρα πέντε χρόνια, άφύ-
του μου χάθηκε, ένα βράδυ, και ότι ποτέ,
ποτέ δεν μπόρεσα να μάθω τί έγινε! Ά,
τί φοβητό!.. Αυτές ή παλινυγύρισσες, εί-
μαι βέβαια, που τονίζαμε έδώ στο χω-
ριό, μου την έκλεψαν την κορούλα μου!
άλλα έφυγαν και δεν της ξαναείδα.

ΚΑΤΙΝΑ:— Μην κλαίς, μαμμά μου!..
Θά ξανάλθη καμιά φορά ή Μαργαρίτα
μας και θά είμαστε όλοι εύτυχεις. Έχω
προάσθημα...

Η ΜΑΜΜΑ:— Μακάρι, παιδί μου, να
ήταν αλήθεια.

[Τη στιγμή αυτή κτυπούν την πόρτα. Η
Μαμμά σηκώνεται και την άνοίγει. Τότε ά-
κούεται απέξω μία παιδική φωνή που πα-
ρακαλεί: «Κάμετ' έλεημοσύνη στη φτωχιά...»]

Η ΜΑΜΜΑ:— Έμπα μέσα, μικρή μου,
να σου δώσω λίγο ψωμί.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Η Μαμμά, Κατίνα, Ροζίτα.

[Η Ροζίτα μπαίνει στην τραπέζια.
Είνε καμιά δεκαριά χρονών, ευπόλητη και
κουρελιάρα.]

Η ΜΑΜΜΑ, ενώ την κοιτάζει με προσο-
χή, από μέσα της:— Πώς της μοιάζει!..
(Δυνατά:) Πόσο χρονών είσαι, παιδί μου;
ΡΟΖΙΤΑ:— Δέκα, κυρία.

Η ΜΑΜΜΑ, από μέσα της:— Την ίδια ή-
λικία... (Δυνατά...) Και πώς σε λένε;
ΡΟΖΙΤΑ:— Ροζίτα.

Η ΜΑΜΜΑ:— Ροζίτα;.. (Από μέσα της:)
Έγώ πιά είμαι τρελλή... μου φαίνεται
πως βλέπω παντού τη χαμένη μου κόρη.
(Δυνατά:) Στάσου μία στιγμή, παιδί μου.
Και σύ, Κατίνα, πήγαινε να φέρεις μία
φέτα ψωμί για τη Ροζίτα.

(Η Μαμμά και ή Κατίνα βγαίνουν. Μέ-
νει τώρα ή Ροζίτα και κοιτάζει τα έπιπλα με
περιέργεια. Τάσημικά που είνε επάνω στο
μπουφές τραβούν τα βλέμματά της. Πλη-
σιάζει σιγά-σιγά το μπουφές, διατάζει λίγο,
άλλα έπειτα άρπάζει δυό κουταλάκια και τα
κοιτάει στον κόρφο της. Θέλει τώρα να κλέψη
κ' ένα δισκάκι· άλλα το πιάνει άδένια και της
πέφτει κάτω με κρότο. Τόν άκούει ή Μαμμά,
τρέχει άμέσως και μ' ένα βλέμμα έννοει τί
συνέβη. Η Ροζίτα όρμώ να φύγη. Η Μαμμά
δμως την πιάνει από το μανίκι.)

Η ΜΑΜΜΑ:— Τί έκανες, δυστυχι-
σμένη;

ΡΟΖΙΤΑ, άγριωμένη:— Άφίστε με!.. ά-
φίστε με, σάς λέω!.. Θέλω να φύγω!
(Προσπαθεί, άγωνίζεται να φύγη και τρα-
βιέται με τόση δύναμη, ώστε το μανίκι σκίζε-
ται και φαίνεται το μπράτσο της γυμνό. Έ-
χει ένα μεγάλο σημάδι από παλιά πληγή.
Και ή Μαμμά, μόλις βλέπει αυτό το σημάδι,
βράζει μία φωνή δυνατή.)

Η ΜΑΜΜΑ:— Ω Θέ μου! Αυτή είνε!..
Η κόρη μου!.. Να το σημάδι που της έ-
μεινε στο μπράτσο της, από τότε που
κάρηκε!..

(Η Ροζίτα την κοιτάζει έκπληκτη, χωρίς
να έννοη.)

Η ΜΑΜΜΑ:— Άλλοίμονο!.. Δεν το θυ-
μάται πιά!.. Είνε τόσοσ καιρός από τότε!..
(Παίρνει την Ροζίτα από το χέρι, κάθεται
σε μία πολυθρόνα και την τραβά κοντά της.
Η Κατίνα που μπήκε προό όλίγου, πλησιάζει
κι' αυτή.)

Η ΜΑΜΜΑ:— Ζούσες πάντα με τους
άνθρώπους, που σ' έχουν τώρα, Ροζίτα;

ΡΟΖΙΤΑ, προσπαθούσα να θυμηθή:—
Ναι... βέβαια... όμως, μου φαίνεται...
πως άλλη φορά ήμουν αλλού.

Η ΜΑΜΜΑ:— Μήπως καθόσουν 'ς ένα
ώραίο σπιτάκι, 'στην έξοχή, κοντά 'ς ένα
χωριό!

ΡΟΖΙΤΑ, που ή ανάμνησες της λίγο-λίγο
ξυπνούν:— Ένα ώραίο σπιτάκι;.. Ά ναι!..
ένα κάτασπρο σπιτάκι, επάνω στο δρόμο...
με μία μεγάλη καγγελοπόρτα μπροστά.

Η ΜΑΜΜΑ, που την άκούει με άγρονία:—
Κατόπι; παιδί μου. Τί άλλο θυμάσαι;

ΡΟΖΙΤΑ:— Είχα κι' ένα μαμμά, που
την αγαπούσα πολύ. Ήταν άψηλή σαν
και σάς, δεν είχε όμως άσπρα μαλλιά. Μου
φαίνεται πως ήταν ξανθή... Είχα κ' ένα
μπαμπά, που το βράδυ μ' έχόρευε στα γό-
νατά του και μία άδελφούλα με τριαν-
ταφυλλένα μάγουλα, που της έκανα φου-
στανάκια για της κουκλές της.

(Έπεται το τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κώστα μου, εκάθαρσες καλά τα μ'ηλα,
πριν τα φ'ες;
— Ναι, μαμμά.
— Και της φλουδες τί της έκανες;
— Της έφαγα κατόπι, μαμμά!

* * *

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.
— Έστάλη υπό της Σφινγγός.

Ζωή, Όλγα, Μαρία, Πιπίτσα, αγαπητά
μου συνδρομητριά των Τρικλών, τί να σας
κάρω που ο πόλεμος άνεσάτωσε τα ταχυδρο-
μεία; Έγώ τακτικά, κάθε Παρασκευή, στέλλω
το φύλλον εις όλους.

Τό Γενναίο "Πειρωτάκι μου" γράφει:
«Προχθές έδιάβαζα τον τόμ.ν σου του 1898,
τον όποιον έπ'ηρα από το Πειραιά. Δεν
μπορείς, φιλάτη μου, να φαντασθής πόσον μ'
εμάγευσε και μ' έσαγ'ήνευσε. Τέτοιοι είνε άρά γε
όλοι οι τόμοι σου, σαν αυτόν που έδιάβαζα;...
Μά τότε χαρά στα πλουσιόπαιδα, — διότι εγώ
είμαι πτωχός. Τί τους χρειάζονται, αλήθεια,
τα ποήματα, τα λούσα, τα γλυκίσματα; Ύ-
πάρχει καλύτερο γλυκίσμα, ύπάρχει καλύτερα
διασκέδασις, παρά ναγοράζουν και να διαβάζουν
τόμους; Διαπλάσεις;»

Κυνηγέις "Άρτεμις, έστειλα και δια τους
νέους άρχιστάς και σ' εύχαριστώ πολύ δια το
ξεσπάθωμα. Τώρα εύχομαι να μου γράψης γρή-
γορα ότι έγινε; έντελώς καλά.

Ναι, Νικηφόρε Έύχωνε, είμαι πολύ εύχα-
ριστημένη από την έφετηνήν κίνησιν, ή όποια

πολλά θά μου έ-
πέτρεπε να κάμω,
άν δεν ήταν αυτή
ή φούδρα υπέρτι-
μησις του χαρτιού
και των άλλων.
Τήν δ'ήλωσιν σου
δix τα Μ. Μυ-
στικά είμφορε; να
δημοσιεύσής; μύ-
νον εις τας Μι-
κράς Άγγελίας.

"Άλλως; θ'άελι-
μ'όνα μίαν εύθύ-
νην, την όποιαν,
και δεύτερο που
θα είνε ή επίσημη
γλώσσα. Κάθε "Ελ-
λην λοιπόν όφείλει να την γνωρίξη τελείως.

Είσαι πολύ δικαιολογημένη. Φαληρωτικό
Ζιζάνιον. Όρθότατα σάς είπεν ο καθηγητής σας
στη διάλεξί του περί έλληνικής ποιήσεως, ότι
ή "Επτάνησος έδγαλε τους μεγαλητέρους ποιη-
τάς. Δια τον κ. Χαριτωμένην άκουσα κ' εγώ
πολλές φορές ότι είνε από τους άρίστους καθη-
γητάς μας; και χάρω πολύ που ώφελείσθε τόσα
από την διδασκαλίαν του.

Κατά στατιστικήν που μου στέλλει "Ένας
συνδρομητής μου από το 1890ς, — μά γιατί
δεν υπογράφει; — το παρελθόν έτος 1915, ένε-
γράφησαν συνδρομητριά δια 3 μηνις, δια του
δεκαλέπτου των Έβδομηδεαίων Διαγωνισμών,
140 εν όλω. Βλέπετε πόσον εύεργετικοί είνε αυ-
τοί οι Διαγωνισμοί; Και φέτος, δι' αυτών, θά
εργαζομην τουλάχιστον διπλάσιοι.

Η "Αμαουλίς της Παμβώτιδος μου γρά-
φει: «Ο "Έρως της Έπαναστάσεως έλεγε
προχθές, ότι εις την τάξιν του, από 26 μαθη-
τάς, σε αγοράζουν οι 18. Λοιπόν και εις την τά-
ξιν μου είμ'εθα 7 συνδρομητριά; και τό έν τρί-
τον περίπου των άλλων αγοράστριαι». Πολύ
καλό και αυτό. «Ο δέ καθηγητής μας — εξα-
κολούθει — θά ήτο κάποτε συνδρομητής σου, διότι
μ'ίαν ήμέραν, που είδε ένα φύλλον σου στα χέ-
ρι μιάς συμπαθήτριας μου, σ' έγνώρισε άμέ-
σως; χωρίς να ιδή τον τίτλον, και της είπε: —
"Άφισε τώρα την κυρία Διαπλάσι και πρόσσε
στο μανίκι, να μη μου έλθης αύριο κούτσουρο.
Καιρός για κάθε πράγμα!»

Από την Κέρκυρα, ή "Όραία Κέρκυρα μου
γράφει: «Κοντά στον πόνο, που σαν "Ελληνο-
πούλα αισθάνομαι να πατιέται το άγαπημένο
της πατρίδος μου χώμα και ξένη να κυματίζει
σημαία κοντά στη δοξασμένη γαλανόλευκη, κα-
ταλασπίνω ότι οι Γάλλοι, με την άναστασι-
α που έφεραν στα ταχυδρομεία, είνε ή μόνη αίτια
που δεν έλαβ' άπάντησί σου, γιατί έσως και σύ
δεν θ'άλαβες το γράμμα μου...» Τί όραία δη-
μοτική! Με όφως, — που είνε σπάνιο.

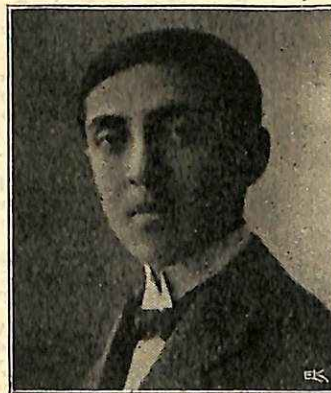
Επιμένω, "Ήω του 1913, ότι αυτό δεν
συμβαίνει ποτέ. Τά παραδείγματα που μου πέ-
φαι, άνήκουν εις την... παθολογίαν. Ύγεις και
φρόνιμοι άνθρωποι δεν είμπορούν παρά να χα-
πούν τα παιδιά των, να τα καλομεταχειρίζον-
ται και να τ'ανατρέφουν δια το συμφέρον αυτών
των ίδιων παιδιών. Έτσι κάμουν όλοι οι γο-
νείς άνεξαρτήτως. Τί κάμουν τώρα, εις τα κα-
ώτερα λαϊκά στρώματα, μερικοί παράφρονες,
άλκοολικοί, χασισοπότες, έκφυλοι, — τέρατα και
χι, άνθρωποι, — αυτό δεν είμφορε; να μάς ένδια-

φέρη, ότε το λαμβάνομεν ύπ' όψει, ώστε να
λέμε ότι υπάρχουν και εξαιρέσεις.

Ο Βασιλείος δ Βούλγαροκτόνος με παρα-
καλεί να πω εις τον Σκλαβομάνον "Ελληνα
και εις μερικούς άλλους, που προβάλλουν δια-
φόρους άντιρήσεις: «ότι τα Ψήφουλα δεν είνε
αξιώματα, άλλ' άτομικά γνώμαι, τας όποιας
δεν είμπορούν όλοι να παραδεχθώσιν. Κ' έπι-
μένει εις την άντιλήψιν του δια το ζήτημα της
τιμής, — άλλα δυστυχώς δεν έχω τύπον δια την
θεωρίαν του.

Όρρα!ς έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την
έβδομάδα και οι εξής: Τραγοῦδι της Λευτε-
ρίας, "Ενδοξος Γαλλία, Στενηματωτάκι, Δο-
ξασμένος Ρήνος, Κερκυραϊκή Χλόη, Έβα,
Βοσκοπούλα των Άλπεων, Πνεῦμα της Άν-
τιλογίας, "Ενδοξος Σπάση, Φωνή της Πα-
τρίδος, "Ανθος των Λειμώνων, Αιολική Κι-
θάρα, "Υπόδουλος Έλληνις και Θαλασσο-
πόδι του Στόλου. — Έξέτελεσα τας παραγγε-
λίας των και τους εύχαριστώ όλους δια τα καλά
των λόγια· άλλα τα έλαβα, άφου εξηγήτη η
δι' έκτενεις άπαντήσεις προωρισμένους χώρος.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΙΚΟΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ (Έλληνικόν
Ίδεώδες) εν Αθήναις. Α' Βρα-
βείον 141ου Διαγων. Συνθ. Α'-
σκήσεων και Β' 15ου Ξεσπαθ.

ΣΕΜΝΗ Π. ΠΑΠΑΣΠΥΡΙΔΟΥ
(Κραυκή Νίκης) εν Αθήναις.
Β' Βραβείον 110ου Διαγωνισμού
Ξεσπαθώματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΑΡΙΝΟΣ
(Γλυκό Χαμόγελο) εν Ζακύνθω.
Β' Βραβείον 120ου Διαγωνισμού
Ξεσπαθώματος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα εξής:
«Άποκρήες». — «Η δεσποινίς με τα γαλλικά». —
«Δίδαγμα». — Τα Κούλουμα. — «Ένας καυ-
γάς». — «Μενέλαος και Άντιγόνη» (διάλογος χω-
ρις τίτλον). — «Όρρα! έκλογή». — «Στο Μπεν-
τέν το παλινό». — Το φεγγάρι στο πηγάδι. —
«Τί δύναται να πάθη εις λαίμαργος». — «Νύ-
κτα». — «Σκέπτεσθε τί λέγετε». — Τα όστύκια. —
«Ο λύκος και το άρνάκι». — «Καρκίνος». —
«Η Κυροῦλα». — «Ο άδέξιος Κυνηγός». — Το
λάχανο. — Το σιτάρι. — Παιδικά Πνεύματα
και διάφορα δια τους Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνασφύεται
άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιούμενου δε. 1.
Τά έγκρινόμενα ή άνασφύεται ισχύουν μέχρι της
30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α-
νήκουν εις άγόρια, και όσα από Κ' εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Προδής δ Άπικός,
ά. (ΓΜ). "Ήως Παγαγιών, ά. (ΣΒ). Παο-
θένος των Λαών, κ. (2χ+3δ=8). Όρειον
της Κύπρου, ά. (ΧΤ). "Ήρακλειωτάκι, κ.
(Ζήτ. Σουλ. Ηρακλ.). Έρως της Πατρίδος, ά.
(τί...). Οηλυκός Έρπιδος, κ. Κονταρτινιου-
πολίτου Διαβολάκι, κ. Σκλαβομάνη Έλλη-
νοπούλα, κ. Έκπορητής της Κρέσσας, ά.

(Ανίχτος), Μούσα Θάλεια, κ. (ΧΚ). Κλεάν-
θης, α. (ΚΚ). Λάβαρον του 21, ά. (ΜΖ).

Αναεώσεις ψευδωνύμων: Άκίς Χα-
ράς, κ. Κυπριακή Ένκλεια, κ. Σκλήκ. ά-
Τιπεροῦρον, κ. Ιακική Άνθοδόση, κ. Γλυ.
κεία Άύρα, κ. Πλοίαρχος Νέμος, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-
λάξουν: ο Φειδίας (0) με Τελέσιλλαν, Με-
ρεσεδέριο Μπουκετάκι, Φούλαν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους
της: Ραμίζώμ (τώρα λοιπόν περιμένω) Ά-
ναστάσιον Α. Γ. (σ' εύχαριστώ δι' όσα γρά-
φεις· πάρε και ψευδώνυμον· δεν βλέπω όμως να
είσαι άνορθόγραφος;) Ίωάννην Άντ. Πολυγ.
(έλαβ, εύχαριστώ) Ύμνον της Έλευθε-
ρίας (έστειλα) Φρουρόν της Πατρίδος (έστει-
λα) έπειδή αί λύσεις δεν έδημοσιεύθησαν ακό-
μη, έχεις καιρόν, μολονότι έπέρασε ή προθε-
σμία, να τας στείλῃς;) Έλλάδα του Κωνσταν-
τίνου (έλαβ, εύχαριστώ) Ήρωϊκόν Σούλι
(έλήφθησαν) Πει-
ραϊκόν Διάβο-
λον (έστειλα, εύ-
χαριστώ· παραμύ-
θιατή· Κυρά Μάρ-
θ· ευερίσκονται;·
πολλούς παλαιότε-
ρους τόμους της;
Β' Περίόδου
Πόθον της Πα-
τρίδος (έλήφθη-
σαν) Μεγάλην
Έλλάδα (τό δι-
ορθώνω) Άνδ-
ρειωμένον Κου-
ραμπίεν (έλαβ·
ναι. έλπίζω κ'
έγώ, ότι μύλα
τά μαθήματα,
«θά ξεκληδής κα-
νένα λεπτοῦδάκι
για να ρίχνης
και μία ματιά
στο σαλονάκι
μου») Άλιέα
των Μαργαρι-
των (μη δίδης
σημασία σε τέ-
τοια λόγια· είνε
έντελώς παιδι-</

(ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Τρελλὸν Κεφαλλονίτην (τοῦ θου ναὶ τοῦ δου ὄχι) Μικρὸν Εὐζώνιον (μᾶτε λοιπὸν γρήγορα) Ἑλληνα Νικητὴν (ὥραϊο τὸ γραμματικὸν σου) προσπᾶθησε νὰ γράψῃ καὶ τὸ κομμάτι. Ἀπορῆλον Ναυτιόπουλον (ἔστειλα). Ὁρατὴν Γαλάτειαν (ἔστειλα). Ἀομα τῆς Ἀηδόνης (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ἐκράτησα σημειώσιν νὰ στέλλω τοῦ λοιποῦ 3 φύλλα ἀγοραστῶν. Πατριὸν Ναυτιόπουλον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Αὐτόνομον Ἡπειρον (τὴν Παρασκευὴν τὰ στέλλω πάντοτε) Ναυτάκι τῆς Ἀήμιον (ἔστειλα) Νηριμίαν, Ἀνθος τῆς Ἀνατολῆς, Τρελλὴν Ναυτιόπουλον, Παρθένον τῶν Δασῶν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15ην Φεβρουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—95]

ἐντενυμένη Κορφατοπούλα, τί γίνεσαι;
Γράμμα σου δὲν ἔλαβα. Διατί;

Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων

[15'—96]

Πολύ σ' εὐχαριστῶ, Ἡρώς τῶν Ἀκροκεραυνίων, διὰ τὰ ἐγκάρδια σου συλλυπητήρια.
Μία Τρελλούλα

[15'—97]

«ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΠΟΘΟΣ»

δρῦθ' ἐν Λευκωσίᾳ σύλλογος «Κυπριακὸς Πόθος», σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Συνδρομὴ δρ. 0,50 κατὰ τριμηνίαν. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῇτε.—Δ[ι]ο[ί]ς «Κυπριακὸν Πόθον», Λευκωσία Κύπρου.

[15'—98]

Γενόμενων νέων ἀρχιρεσιῶν Συλλόγου «Κρήτη» διορίζονται: Γραμματεῖς: Τρελλὴ Ναυτοπούλα Τριμίας; Μιρέλλα Σύμβουλοι: Ἡρακλειωτάκι, Ὀνειρον τῆς Κρήτης Ὁ Πρεβδρος ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΡΗΝΟΣ

[15'—99]

Ἀντιλάσσω Γραμματόσημα. Προτιμῶ Ἑλ. Ἀλγικὰ Βαλκανικοῦ πολέμου. Ἀπαντῶ εἰς συστημένας ἐπιστολάς ταχέως.—Michel Simoudis, Mansourah (Egypte).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2.50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηντηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδετος δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἀδετος 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ Ἐξωτερ. 4.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθερος ταχ. τελῶν; Ἀδετος δρ. 7—Χρυσῶδ. δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἀδετος δρ. 8—Χρυσῶδ. δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ἀπριλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

136. Δεξιόγραφος

Μίαν πρόθεσιν ἐνώνει

Μ' ὁποιοδήποτε πυτάμι,

Ἐν παχύδετον ὁ λύτης

Εὐκολώτατα νὰ κάμῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαθαδωνομάχου

137. Μεταγραμματισμός

Ἄν γραμματισμένος εἶσαι,

Γράψε ρῶ καὶ σίγμα σβύσε,

Τῆς Εὐρώπης νὰ χαθῇ

Νῆσος, κ' ἄλλη νὰ βρεθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ξανθοῦλας

138. Ἀναγραμματισμός

Ραχητικὸν ἐξόγκωμα

Ἄν ἀναγραμματίσῃς,

Μεγάλῳ ζῶον, χρήσιμον

Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑνετικοῦ Λέοντος

139. Μωσαϊκόν.

Πάρνης, Ἰδὴ, Ἑλικὼν,

Αἶμος, Πίνδος, Κιθαιρών,

Ἀπὸ ἑνα τῶν θανέζων

Κι' ἄλλο ὄρος; σχηματίσων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Κανάρη

140. Ἀστήρ

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀ-

στέρικοι διὰ γραμμάτων

οὕτως, ὥστε ν' ἀναγινώ-

σκειται: ὀρίζοντις Μοῖρα,

καθέτως Αὐτοκράτειρα, δια-

γωνίως δέ, ποταμὸς τῆς

Ἑλλάδος καὶ κράτος; τῆς

Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λημνιοπούλας

141. Ξηρογραφὴ

Τ Τ Η Μ Σ Λ

Ι Ο Η Τ Η Ε

Ε Ν Ν Ο Γ Γ

Ρ Σ Α Ν Ι Ε

Κ Ι Γ Α Σ Ι Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Αἰματομένο Ξίφους

142. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταρχικὰ τῶν νάποτελῶν μέγαν φιλέλληνα ποιητὴν.

λάλος, ἐπιμένω, ξηλόνω, ἄωρος, ἦτα.

Ἐστάλη ὑπὸ Β. Κ. Μουσάκου

143. Φωνηεντόλιπον

πμλ - κπζ - ν - σ - σ - νς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρνατίδος

144. Γρίφος

Πλοῖον Ὀσκάρ, ποῦ πλοῖον; ἄκ' ἔρδει.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Στεγνημαχιώτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 44 καὶ 45.

543. Ἰκόνιον (εἰκὼν, ἶον).—544. Ἐπτά-λε-

πτά.—545. Ἀθάμας-ἀδάμας.—546. Πύρρα-

πυρά.

547. ΚΟΡΑΕ 548-552 Διὰ τοῦ Σ: ἀστός,

ΟΦΙΣ πόσος, ῥόσος, Σάμος, σῆμα,

ΡΙΣ 553. ΖΕΥΣ (Ζῶον, Ἐλαφρός,

ΑΣ Ὑπόγειον, Στενός).—554.

Σ Ἐλ' ὡλὼ παροικίης, ἀπο-

σκάσειν μαθήσει. (ἦχον Λοπάρ οἶκ' εἰς εἰς

ὑπὸ σκά ζῆν μαθ' εἰς ι.)

555. Ἡσάλας (εἰς, ἀεὶ, ἄς).—556. Ἀδυσ-

σινία (α, δῆ, σί, νί, α).—557. Λεῖγερ-Νεῖ-γερ.—558. Σαῦρος-Σταυρός.

559. ΑΙΣΩΠΟΣ 560. ΜΟΞΑ

Ι Ι Ο Κ Ι

ΣΙΚΕΛΙΑ Δ ΒΩΜΟΣ

Ω Ε Ω Π Α Ε Ο Ι

ΠΟΛΩΝΙΑ ΣΕΛΑΣ Τ

Ο Ι Ι Ν Ο Ο

ΣΚΑΠΑΝΗ Σ ΑΝΟΣ

561-565. 1, Ὁ Πύρρος, 2, Ὁ ὀρθολόγος (τὴν κόρην του.) 3, Ὁ τόνος; 4, Εἰς τὴν Σκωτίαν. 5, Τὸ Ἀρσενικόν. 566. ΣΟΦΙΑ-ΑΛΙΚΗ (Σφακτηρία, Ὁλ. Δανδία, Φαίδων, Ἰακώδ, Ἀθ. Ην.)—567. Καπέλλο (Μαρί. ΚΑ. ΠΕΛΟΠΙΔΑ...)—568. Ἐφαγες μέλι, πιεῖς; 569. Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα (τόδ' εἰς τιχ-οὖν-τιμὴ ἐπὶ γέλα.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 10-16 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Ν. Σελᾶς, Φ. Ν. Σελᾶς, Ἀντ. Ε. Γλυκῆς, Δ. Π. Μακρῆς, Κούλα Α. Κονταρίνη. Δεκαπενταετῆς Πλοταρχος, Ἰωάννα Θ. Μάρα, Α. Κ. Βουλγάρης, Π. Γ. Φούφας, Ἀνδρ. τῶν Λεμῶνων, Ἀσπασία Α. Πυλαρινού, Ἀγγελικὴ Δ. Μάρκου, Ἐφρος τῶν Θηῶν, Αἰμοστάγης Σαραντάπορον, Σ. Α. Φουγανάς, Γ. Χατζηπαγαγιώτης, Π. Π. Καρανίκας.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου, Ἀναστασία Ε. Ἀνάγου.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Ντούτσας.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Α. Πικροδημήτρης.

ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρούσσος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος, Α. Ι. Τσακόνιαννης, Χρ. Α. Γιαννικόπουλος, Π. Βασιλακόπουλος.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μάραδης.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Δ. Γ. Κινινής.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφέσης, Σπ. Βλησιᾶς, Ν. Γ. Φωτεινάκης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Λέβης.

ΚΑΤΑΡΓΗΣ: Μαρία Πατάνη.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Κ. Μαρκόπουλος, Α. Α. Σκιᾶς, Ι. Π. Δημόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Γ. Δεσούλας, Λιζέττα Γ. Δεσούλα, Εὐα, Μαρία Γ. Φαίτης, Σπ. Α. Κεφαλάς, Νηριμία, Ἐλ. σάβερ Μαρτζούκου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σούτσος, Π. Θ. Καραγιωργας

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Ι. Π. Κατσόγιαννης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ν. Π. Κατσούλης.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Ζήτῃ ἡ Διάπλασις.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Μυθικός Ἡρώς.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Χρ. Πολυμενόπουλος, Ε. Γ. Θεοδοσίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἑλλην, Νάρκισσος, Π. Η. Εὐμορφόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰφιγένεια Σ. Μπερδέση, Α. Σ. Μπερδέσης, Ν. Α. Παπαχρήστου, Θ. Α. Κατακί-

δης, Ι. Θ. Μαρβᾶς, Σ. Α. Κατράκης, Α. Ι. Ἡλιδόπουλος, Α. Α. Πατόσης, Φ. Μ. Πέππας, Γ. Παρασκευόπουλος, Ν. Ι. Λύτσας, Χρ. Β. Παπα-

σπουπόπουλος, Α. Ε. Κουρτέσης, Π. Σ. Δεμής,

Α. Π. Βαγιᾶς, Α. Ι. Τσιτούρης, Β. Θ. Τσεκ-

πούλος, Ἐπ. Ἀπ. Καραβία, Π. Σ. Μιχαῆς, Θ. Α. Κατράκης, Γ. Πασσαμῆτρος, Ματίνα Π.

Παυλῆ, Α. Α. Πιτσόλης, Π. Θ. Νέξης, Α. Θ. Ζάνκας, Κ. Α. Ζαχάρωφ.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Ἀντιγόνη Α. Ζάμπα, Πιπίτσα

Α. Γιαννουλάτου, Εὐφημία Ι. Ρέντζου, Ἀλκμήνη

Μπατᾶ.

ΠΥΡΓΟΥ: Π. Τριταμπίδας.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Τ. Ρηγοπούλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μαρία Κ. Παπαβάσου, Τ. Τζου-

μέρκας, Γ. Παπαλεξόπουλος, Ζωή Τζουμέρκα,

Μαρία Ε. Τζουμέρκα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Θ. Ν. Τζίκας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς τοῖς: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Β. ΡΟΥΣΣΟΣ ἐν Βόλῳ, ΣΠΥΡΙΔΩΝ Α. ΚΕΦΑΛΑΣ ἐν Κερκύρα καὶ ΠΑΝΑΓ. ΗΡ. ΕΥΜΟΡΦΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πάτραις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τοῖς μήνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΚΑΛΥΜΝΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τὸν τόμον, εἶνε ἢ δὲ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντί-τιμον, δραχμὰς 1,75.